

**Пригоди Змія Багатоголового.
Діти Сонцівни й молодильні
яблука**

КУПИТИ

Скелястий Світ Вічного Літа населяють мудрі змії та дракони, які подолали заздрість і живуть у гармонії та злагоді, кожен має своє призначення й шанує закон. Однак несподівано цей чарівний Світ спіткало лихо: у Райському саду захворіли жар-птиці й вертоград із молодильними яблуками занедужав. Про це дізнаються друзі - юні Мотузочка й трьохголовий змії, якого всі називають Халепником за бешкетний норів. І строката компанія рушає у світ людей, щоб дізнатися правду й завадити непоправній катастрофі. Читачі не тільки зануряться у плетиво незвичайних пригод, а й навчаться цінувати дружбу й дослухатися до свого серця. І ще переконаються в істинності заповідей Скелястого Світу, особливо в тому, що любов і повага до матінки Землі - понад усе.

ПРИГОДИ ЗМІЯ БАГАТОГОЛОВОГО

Діти Сонцівни
і молодильні яблука

Дара Корній

The background of the cover is a vibrant, textured illustration of a jungle scene. In the center, a bright, circular beam of light shines down onto a sandy path. On the left, there are green plants with purple, spiky leaves. On the right, large, dark green leaves are visible. At the bottom, there are purple and orange plants. The overall style is whimsical and colorful.

Дара Корніу

**ПРИГОДИ
ЗМІЯ**
БАГАТОГОЛОВОГО

Діти Сонцівни
і молодильні яблука

Кілька слів для початку

Нумо знайомитися. Я — змій. Ні, то не ім'я і не прізвище. Я справді змій. Найсправжнісінький. Про Котигорошка чи Кожум'яку читали? Так знайте: то не зовсім казки. Бо в них ідеться про моїх далеких родичів. Звати мене Златоус. І я Змій Трьохголовий. Точніше, мене почасти так звати. Чому почасти? Згодом ви все зрозумієте. Бо ті пригоди, про які збираюся вам розповісти, то все гарненько розтлумачать.

Народився я однієї погідної теплої ночі, першого місяця року, двадцять першого його дня в Скелястому Світі Вічного Літа, в Оселищі Трьохголових Зміїв. Або, як у нас його ще називають, в Оселищі Товчикамінь. Не дивуйтеся! Є такий світ, і є таке оселище. На південь від тої землі, яку в нас називають Середнім Світом і на якій мешкаєте ви, люди.

Мій світ — то сім великих оселищ — Оселище Трьохголових Зміїв, або Оселище Товчикамінь; Оселище Драконів, або Оселище Посвистача, Оселище П'ятиголових Зміїв, або Оселище Половія; Оселище Семиголових Зміїв, або Оселище Крутія; Оселище Дванадцятиголових Зміїв, або Оселище Скористрибайла; Оселище Водяних Зміїв, або Оселище Паливоди; Оселище Химерних, або Оселище Шаливір. Оселище — то у вашому людському розумінні щось на кшталт міста. І міста чималого.

Насправді наш Світ Вічного Літа — це величезний материк, зі всіх боків омиваний Мертвим океаном. Мертвим, бо в ньому ніхто не живе, ніщо не росте й нікому на думку не спаде купатися в його водах, адже на сміливця чекає жахлива смерть у страшних муках.

Населяють Світ Вічного Літа мудрі змії та дракони. Звісно, що серед мешканців нашого світу трапляються й божевільні сміливці. Вони стверджують, що той океан насправді не такий і мертвий, до всього не безкінечний. Ця глупа думка не давала спокою деяким відчайдухам. І ось одного разу кілька драконів-зірвиголів придумали інший спосіб, як безперешкодно перетнути океан. Вони змайстрували корабель. Звісно, не самі. Для цього найняли майстрів з-поміж людей. Корабель і справді вийшов неймовірний. Його спустили на воду й відпливли. Повернулися тоді, коли на них уже й не чекали. Виснажені, худі, змучені, хворі... Порожні очі й порожні думки. «Ліпше смерть, аніж таке животіння», — думали всі, дивлячись на знедолених. Після цього всі спроби здійснити неможливе зійшли нанівець. А тих, хто заїкався про таке геройство, просто відводили в Оселище Посвистача, до скелі Божевільних, і знайомили з тамтешніми поселенцями. Тими самими нещасними божевільними відчайдухами. Геройство відразу щезало.

Для мене Скелястий Світ — то найліпше місце посеред тисячі мені відомих. І не лише тому, що я тут народився. Мій світ і справді такий бездоганний. У нашому світі не буває зими, про сніг і морози ми знаємо тільки з книжок. У нас цілорічно триває літо, безкінечно щось квітне, відквітає, плодоносить і дозріває — отака круговерть, без зимових засинань.

Скелястий Світ Вічного Літа... Багато сонця, соковитої зелені, чистої води, безхмарного неба, море квіткових барв і неповторних пахощів. Безліч різного птаства, звірини, комахні, рибок і навіть павуків. І всім живеться тут привільно. Гори в нас високі й дужі, скелі стрімкі й норовисті, печери глибокі та просторі, ліси густі й багаті, сади розкішні та щедрі, луки пишні й запашні, пустелі гарячі й суховійні, річки чисті й повноводі, озера кришталеві й цілющі, моря піністі й бурхливі, болітця гойні й неприступні. Та що там довго говорити?! Природа в нашому світі просто досконала.

Ми, змії та дракони, теж частина цієї природи. І тому нам тут прекрасно ведеться. У нас майже немає нічого рукотворного. Будинків, зрештою, теж. Користаємося тим, що подарувала праматір-земля:

печерами, деревами, ярами. Ми не носимо одягу, не потребуємо взуття. Нам ні до чого корони та прикраси. Бо ми й так знаємо, що найкращі серед живих істот. Нам не потрібні холодильники, вбиральні, пралки, кухні. Це все обмежує волю.

Між собою ми різні, але всі мудрі. Ми і м'ясоїди, і рибоїди, і сироїдів між нами достатньо. Усі змії та дракони вправні мисливці, рибалки та збирачі. Якщо голодний — іди й поїж. Але бери рівно стільки, скільки потребуєш, і не більше.

Ми, змії та дракони, ідеальні створіння. Можливо, ще й тому, що кожен з нас — летючих, плавучих і плазунів, тих, хто дихає вогнем, і тих, хто дихає сіркою, — має своє призначення, що дається від народження. Одні те призначення досягають з першого дня життя, іншим для цього потрібно пройти ритуал відкриття таланту в Школі Семи Вітрів і, звісно, розвинути його, навчаючись у цій школі.

Призначення визначає долю кожного змія. І часто воно заводить у чужинський світ. Охоронці скарбів, магічних предметів, живої та мертвої води, замків, палаців, брамники, зільники, проявники, перевідники, відуни, управителі погоди, зодчі, читачі слідів тощо — ким тільки не працюють мої земляки! Вони завжди сумлінно несуть свою службу, бо живуть за прадавнім законом честі й віддані тій справі, за яку взялися. За відступництво й зраду в нас жорстоко карають.

Ну що, зацікавив я вас? Тоді мандруймо далі. Але перш ніж з головою зануритися в пригоду, мушу познайомити вас із серцем Склеястого Світу. Зі скелею Семи Вітрів.

Пригода перша. Скелястий Світ Вічного Літа

Розділ 1. Чорна скеля Семи Вітрів

Скеля Семи Вітрів — надзвичайне явище у Світі Вічного Літа. Вона розташована в центрі нашого світу, у Волошковій долині. Її пильно стережуть волошкові дракони. Зовні вона чорна й неприваблива. Навіть мох на ній не росте. Не кружляють над нею птахи, не літає комашня. Її вершина завжди оповита білим туманом. І найзухвалішому молодому змієві чи дракону ніколи й на думку не спаде на ту скелю дертися. По-перше, цього не дозволять дракони-охоронці, а по-друге, це небезпечно для життя. Білий туман відчайдуха вмить заморозить.

У нашому світі історію чорної скелі знають усі. Матусі своїм діткам на ніч її розповідають. Ми з братами теж її вперше почули від мами й добре запам'ятали. Навіть з першого разу второпали, що ця скеля небезпечна. Отже, історія.

Давно то діялося. Ще коли наш Склеястий Світ Вічного Літа називався Світом Вічного Мороку, Криги та Снігу. Похмурий та моторошний то був світ. Ані гір шпилястих, ані скель високих, ані долин квітучих, ані лісів зелених, ані озер блакитних у ньому не було. Сумна сніжна пустеля. І царювали у Світі брати-близнюки: льодяний Змій-Безладник, кришталевий Змій-Морок — і сестра їхня біла Зміївна-Стужа. Безладник дихав кригою та льодом. Злий Морок вдихав світло, а видихав темряву. Дихання Стужі народжувало холодну білу млу, що здіймалася в небо, а потім падала долу снігом та інеєм. І таким, напевне, залишився б той світ, якби випадково не потрапила до нього золотоволоса королівна Сонцівна. Мудра, смілива і вродлива жінка з серцем дракона. Красуня була зодягнена в золоті шати, на голові мала золоту корону, прикрашену бурштинами. У правиці тримала золотого меча. І вся вона — і постать, і одяг — випромінювала світло. Слідком за нею прилетіли жар-птиці — птахи із золотим пір'ям і чарівним голосом, які напівмертве будили до життя.

Звідки взялася Сонцівна, хто її прикликав — легенда мовчить. Зате розказує, як Безладник і Морок почали проти неї війну. Вони наслали на Сонцівну найлютішу зброю: морок, холод, кригу та сніг. Але королівна була не з полохливих. І, вихопивши золотого меча, сміливо стала проти них до бою. Їй допомагали прекрасні жар-птиці: щойно вони заводили пісню, як ненависний Морок втрачав здатність видихати темряву. А світло, яке випромінювала Сонцівна, убивало холод, топило кригу. Та, на жаль, жар-птиці не могли безкінечно співати, потребували перепочинку. І щойно змовкали, холод і морок поверталися.

Сім днів тривала ця війна. То королівна перемагала, то Безладник із Мороком і Стужею брали гору. Після кожної днини тої борні народжувалися на світ діти королівни — могутні змії-вітри. Їх породжував дух Сонцівни.

Сьомий день битви став вирішальним. Жар-птиці співали, Сонцівна дарувала світло, її діти-вітри дмухали теплом. І враз напівмертва мати-земля прокинулася від крижаного сну. Вона відчинила потаємні ворота й заковтнула Безладника, Морока та Стужу. Ті стали бранцями й не на жарт сполошилися. І нумо битися об стіни в'язниці могутніми тілами. Кажуть, що всі тутешні гори, скелі, улоговини, урвища, безодні — то справа рук лихих братів та їхньої злої сестри. Їхня підземельна метушня дуже красиво видозмінила поверхню тутешнього краю. А в одному місці, у самому центрі світу, аж надто сильно вони гупали. Гучно тріскало каміння, розповзалось навсібіч із погрозливим скреготом. І раптом із землі до неба стала здійматися скеля. А з вершини показалися голови лихих зміїв. Здавалося, що в'язні от-от звільняться. І тоді семеро братів-вітрів утворили довкола магічну зірку, і від того скеля стала семикутною. Кожен кут вони надійно замкнули диво-ключем. І коли з надр вихопився розпачливий крик білої зміївни Стужі, від якого скеля аж почорніла, королівна Сонцівна запечатала семикутну чорну зірку-скелю, встромивши в неї золотого меча. Бо не гоже новий прекрасний сонячний світ затьмарювати навіженими криками.

Лихі темні брати та їхня сестра навічно залишилися бранцями чорної скелі. Легенда говорить, що в'язнів можна звільнити, якщо дуже захотіти. Віднайти сім ключів, що їх брати-вітри спеціально розкидали-заховали в чужинських світах, відімкнути ними темницю і врешті вийняти зі скелі меч Сонцівни. Якщо з ключами ще може пощастити, то з мечем просто біда. Бо він слухає тільки королівну.

Після того як зло було покаране, а Морок і Стужа ув'язнені, Сонцівна дістала зі своєї корони бурштиновий камінчик, прилаштувала його до неба й наказала служити новому світу. Так похмурий Світ Вічного Мороку, Криги та Снігу отримав сонце і став називатися Скелястим Світом Вічного Літа. І ще один подарунок зробила королівна нашому світу. Зі складок золотої одежі вона дістала золоту торбинку, розв'язала її та висипала на землю золоте насіння. З нього проріс Райський сад, у якому поселилися жар-птиці.

Сонцівна полетіла далі. Туди, де досі дуже багато мороку і стужі й куди потрібно принести світло. А її сини, змії-вітри, залишилися. Вони добре пам'ятали наказ Великої Матері королівни Сонцівни: дбати про цей світ і оберігати його. От і взялися до роботи. У ті далекі часи в нашому краї мешкали доволі примітивні істоти. Брати-вітри озміїнили їх, благословили своєю могутністю та взялися навчати. Це в легендах і казках усе прудко й одразу стається. А насправді минуло багато часу, поки на місці колись крижаної пустки з'явилося сім квітучих оселищ, неповторних і величних. Заснували їх брати вітри.

Змій-вітер Паливода — батько водяних зміїв: бронзових, перлових, аметистових і топазових, прекрасних рибалок і охоронців усіх водойм світу. Їм належить Оселище Водяних Зміїв. Ці змії живуть у воді, вони безкрилі.

Змій-вітер Шаливір — батько-покровитель Оселища Химерних, у якому живуть створіння із серцем дракона й химерною суттю, можуть бути невидимими й перекидатися на будь-яку істоту. А ще в Оселищі Химерних росте Райський сад і стоїть Химерна гора, є в ньому плутанка Тура, комора чарівних предметів і багато інших цікавинок.

Змій-вітер Посвистач — батько гірчичних, латунних, волошкових і синіх драконів. Живуть вони в Оселищі Драконів, яке славиться найбільшою у світі Гірчичною пустелею, Золотою горою, Храмом Великої Матері, Школою Семи Вітрів та ще багато чим.

Засновник Оселища П'ятиголових Змійв — вітер Половій. Його діти — багряні, бурштинові, зелені й нефритові змії — усі п'ятиголові. Вони сиріоди, опікуються рослинністю Склеястого Світу, добрі травники.

Червоні, смарагдові, мідні й діамантові семиголові змії, діти вітру Крутія, піклуються про тваринний світ нашого краю і мешкають в Оселищі Семиголових Змійв.

Змій-вітер Скачистрибайло — добрий батько й наuczитель дванадцятиголових зміїв, коричневих, рубінових, турмалінових і срібних, неперевершених зодчих, конструкторів, архітекторів і зброярів Склеястого Світу, які мешкають в Оселищі Дванадцятиголових Змійв.

І нарешті славний змій-вітер Товчикамінь — наш великий предок, батько трьохголових зміїв, чорних, золотих, оранжевих, брунатних, яким належить Оселище Трьохголових Змійв і які майже від народження справні ворожбити, алхіміки й чаклуни.

Праотці змії-вітри уклали найперші закони для нашого світу, які досі залишаються непорушними й завдяки яким панують порядок і злагода в нашому світі. Усі вони висічені на чорній скелі Семи Вітрів. Ось найголовніші з них:

Любов і повага до матінки Землі — понад усе.

**Любов і повага до всього живого в Склеястому Світі —
також понад усе.**

**Охорона жар-птиць. Злочинець, який посягне на безпеку
птахів Великої Матері, буде покараний.**

**Повага до собі подібного, хай навіть іншого зовні, — понад
усе.**

**Ощадливість і бережливість. Не брати ні на крихту більше,
аніж потрібно. А взяте повертати: з гідністю і рівно ж
стільки, скільки взяв.**

І так далі і тому подібне. Додам тільки, що живим і гідним поваги в нас вважають і камінь, і траву, і хмари.

Історія про чорну скелю була би неповна без оповіді про біле марево, яке шапкою тисне на її вершину. Були часи, коли його там не було. З'явилося воно раптово й не так давно. Уже наші оселища були засновані, закони на скелі викарбувані. Зумисне вбивство людини в нас уже вважали злочином, а не звичайним полюванням на дикого звіра, бо врешті після кривавої війни було укладено мир між Середнім Світом і Скелястим — між людьми та зміями. Уже існував Великий Порадник у нашому світі — це наче ваш уряд. Навіть було створено Об'єднання Світів, до якого увійшов представник від нашого Порадника. Аж тут ця біла халепа!

З'ясувалося, що біле марево — це гнівний подих сестри Стужі. Заповіді, щойно їх було закарбовано на скелі, пробудили до життя сили Зміївни. Добре, що не саму Стужу, слава Великій Матері! Але відтоді відбиток її сили став пильним наглядцем за виконанням зміями, химерними та драконами укладених батьками-вітрами законів. І щойно їх порушували, як біле марево на чорній скелі вмить реагувало. І що важчий був злочин, то більше білий туман набирав сили й моці. Спочатку він опускався додолу, заморожував Волошкову долину й поволі розповзався далі. Рухався повільно, і змії мали час для того, щоб порушника покарати й наслідкам злочину покласти край. Тільки-но зло карали — марево поверталось назад, на скелю, і далі пильнувало за Скелястим Світом. Та одного разу туман зайшов надто далеко. Точніше, злочинець...

Одного погожого ранку біле марево повільно й уперто зачало рухатися з вершини скелі донизу. Воно заковтнуло скелю, ковтнуло й Волошкову долину та рівномірно й нахраписто поповзло в бік оселищ.

Від його крижаної моці гинули трава, дерева, звірі, птахи, комахи... Річки й озера вкривалися кригою. Навіть річка з живою водою замерзла. Трималися тільки моря й океан. Біле марево досить швидко доповзло до Райського саду. Прекрасні жар-птиці зупинили його своїм співом і помахом гарячих крил. Змії, дракони, птахи, звірі, комашня заховалися від холодного лиха в саду.

Було зрозуміло, що жар-птиці довго не протримаються. І хтозна, чим би все скінчилося, якби не представники Великого Порадника! Вони знайшли винуватця цього лиха. Мідний семиголовий змій Нелюб поцупив у коморі чарівних предметів шапку-невидимку й подався з нею в Середній Світ. Надівав шапку, ставав невидимкою й вештався людським краєм. І все б йому минулося, бо тривало то не один рік і поганого нічого не ставалося, якби одного разу він випадково не зжер людину. Кажуть, переплутав з ведмедем. І враз чорна лють затопила його серце. Бо відтоді як на чорній скелі вітри викарбували закон, що зрівнював у правах людину та змія, цей злочин вважали прокляттям. І той, хто бодай раз спробував людської плоті, ставав одержимим нею. І вже не міг зупинитися. Семиголовий Нелюб зжер ціле людське село.

Змій-убивця ані вмовлянь, ані прохань, ані погроз не чув. Зачарувати його теж не вдавалося — від того він іще дужче лютився. Усі розуміли, що вихід один — убити оскаженілого Нелюда. Та у світі людей змія може подолати або змій, або людина, яка має серце змія, тобто від змія народжена. Однак за нашими законами змій не може вбити змія. Заборонено. До всіх негараздів з білим маревом тільки цього бракувало: що чи кого тоді розбудить помножений злочин? Тому стали шукати поміж людей когось зі зміїним серцем. Такі існували, бо в законі нічого не сказано про те, що змій-чоловік не може брати собі за дружину людську жінку. Тому брали, і народжувалися від того шлюбні діти, дуже особливі. Ледве знайшли такого, тож він і здолав порушника спокою у світах — відрубав Нелюбу всі голови. Хоч у світі людському то нелегко зробити: відтяті голови знову виростають, якщо місце відрубування не посипати землею. Казочку дитячу про те, як відрубати змію голову, чули? То знайте: не зовсім то і казка. Ми ті «казки» у

школі вчимо. Як інструктаж. Ото як винуватця було покарано на смерть, біле марево й відступило. Але не пропало. Воно пильнує. Але то навіть корисно для нашого світу, бо всі стараються жити по закону, у мирі та спокої.

Саме відтоді волошкові дракони отримали додаткову роботу — пильнувати білий туман. І щойно виникають найменші зміни, щойно він починає посуватися додолу — одразу б'ють на сполох. До всього вони уважно стежать за тим, щоб жодна роззява, навіть випадково, у те марево не сунулася.

Розділ 2. Як народився я

У нас, зміїв, народини нового життя — то ціла подія як для родини, так і для всього краю. Багатоголові змії народжуються не так часто, як одноголові дракони. Зміївна може лише раз на сто років виплекати яйце.

Мої спогади доволі ранні. Коли я вперше прокинувся, то зрозумів, що перебуваю в яйці. Було затишно, однак тіснувато. Роззирнувся й побачив поруч іще дві голови. І вони різнилися кольорами (ми, змії, добре бачимо в темряві, навіть кольори розрізняємо). Я вирішив, що володарі інших голів — мої брати. От спало мені це усвідомлення, і воно було таким само теплим і принадним, як і розуміння слова «мама». Я подумки силувався розбудити сусідів, та вони не відгукувались, а міцно спали. Це мене лякало. Я почувався самотньо. Тоді став дослухатися до того, що відбувалося за шкаралупою яйця. То було шелестіння листя, плюскіт хвиль, сміх мами, кавалки думок зміїв і драконів. З почутого я майже нічого не розумів, однак почувався тепер значно краще. Почувався захищеним. Минали ночі-дні, і от одного ранку мої сусіди врешті прокинулися. Поводилися так само, як і я на початку: здивовано й зацікавлено роззиралися. Однак нашого знайомства в яйці так і не відбулося. Хтось із нас заворушив крилами, засовав лапами. Та голова, що була праворуч від мене, боляче буцнула. Та, що ліворуч, невдоволено смикнулась. Я захвилювався й збагнув: «У нас на трьох одне тіло. Овва!» Думку мою почули інші дві голови й запанікували. Паніка, як відомо, ні до чого доброго не веде. Ми так завзято завоштувалися, що шкаралупа не витримала й луснула. Отак я й народився.

Перше, що я побачив поза яйцем, — це море здивованих різнобарвних очей на схилених, також різнокольорових головах майбутніх родичів, сусідів та знайомих. Перші думки, що я почув, були такі: «Щоб мене грім ясний убив, якщо то не Халепник народився»,

«Ого, трясця в боки, три різнокольорові голови», «Треба подати уточнення до Закону нашого світу й суворо заборонити народження ось такого неподобства», «Яка ганьба! Триколірне маля. Та нас за це люди й песиголовці засміють!» І ще купа мала чогось такого лунало чужими думками в моїй голові. Так-так, ми, змії, спілкуємося геть по-іншому, ніж ви, люди, — ми спілкуємося думками.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ